

[Jørgen Jørgensen.]

har praktisk taget hele den danske befolkning bag sig. Jeg takker udenrigsministeren og statsministeren for den personlige indsats, de to mænd har ydet for at opnå et positivt resultat, og jeg kan tilsige regeringen mit partis tilslutning til, at arbejdet fortsættes med det mål for øje at nå frem til et standpunkt, som de tre skandinaviske lande kan stå sammen om.

Det er min opfattelse, at man i mange kredse herhjemme efter Osломødet har anlagt en for pessimistisk betragtning. Jeg finder ikke, at forhandlingerne i Oslo giver grundlag derfor, for vel var der modstridende synspunkter mellem de tre lande om visse forudsætninger, der knyttede sig til en nordisk forsvarsunion, men alle deltagere i forhandlingerne var enige om det, som var hovedsagen, at den lykkeligste og bedste løsning for de tre lande og det, som gav hvert af de tre lande størst sikkerhed, var et skandinavisk forsvarsforbund på alliancefrit grundlag, når visse forudsætninger om våbenleveringer o. lign. kunne opfyldes. Det forekommer mig, at man efter Osломødet har været altfor tilbøjelig til at hæfte sig ved det, som delte, nemlig de forudsætninger, der knyttede sig til en nordisk pagt, og man har i for ringe grad været opmærksom på, at alle deltagerne i forhandlingerne var enige om, at et fritstående skandinavisk forsvarsforbund havde sine uomtvistelige fordele frem for enhver anden løsning. Det, som nu foregår efter Osloforhandlingerne, er jo netop, at hvert enkelt af de tre lande orienterer sig og undersøger, om nogen af de forudsætninger, der blev opstillet som betingelse for at gå med til en fælles nordisk ordning, kan opfyldes.

Enkeltheder i en sådan pagt er tiden endnu ikke inde til at drøfte, dertil vil der senere blive lejlighed. Overfor det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts detaljerede fremstilling af forpligtelser indenfor en nordisk pagt vil jeg gerne sige, at jeg ikke er enig med ham i alle disse enkeltheder, men jeg mener som sagt ikke, at det nu er tidspunktet til at drøfte disse enkeltheder. Jeg tror, at vi nu skal samle os om det, der er princippet, det, der er hovedsagen, som vi er enige om: at tilvejebringe et grundlag for en fælles ordning for de tre nordiske lande. Jeg håber oprigtigt, at det vil vise sig, når de orienterende forhandlinger er ført til ende, at der vil være tilvejebragt et grundlag for at fortsætte forhandlingerne mellem de tre skandinaviske folk, og lykkes det da at rydde de vanskeligheder til side, som indtil nu har stået i vejen for at finde

en fælles løsning, da åbner der sig store perspektiver for Nordens fremtid, ikke alene med henblik på den nuværende situation, men også på længere sigt.

Spørgsmålet om de små landes sikkerhed er i tiden blevet et aktuelt problem. Det er ikke foranlediget af, at nogen regner med, at en ny krig står lige for døren, tværtimod regner vel alle med, at ingen af de store stater vil krig eller tilsigter krig, men det, som foregår i verden, er, at de store stater træffer sikkerhedsforanstaltninger for at undgå krig. Det ville være naturligt, om alle de stater, der efter krigens afslutning byggede De Forenede Nationer op, gennem det organ, som dér er skabt, søgte at tilvejebringe den afspænding landene imellem, som er den eneste effektive sikkerhedsforanstaltning der kan træffes mod krigsfare. De Forenede Nationer er endnu ikke blevet det, man efter krigens slutning håbede på og troede på, men det ville være at svigte den store idé om fred og tryghed, som er De Forenede Nationers bærende grundlag, om vi nu indrettede os på en sådan måde, at arbejdet i De Forenede Nationer blev umuliggjort. Derfor må de beslutninger, vi træffer, være på linie med og i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, og det er også forudsætningen for den nordiske ordning. Til trods for at De Forenede Nationer stadig består og der således stadig er et forum, hvor alle landes repræsentanter kan mødes til forhandling, har det jo ikke kunnet hindre en stadig fastere og mere samlet opdeling i to store magtgrupperinger, øst og vest. Det var med begrundelse i sikkerhedsforanstaltninger, at Rusland samlede østblokken, og Ruslands samling af øststaterne gjorde det derefter nødvendigt for vestmagterne at søge samling først i en vestpagt og senere, med støtte længere ud, i en Atlantpagt.

I den opmarch, der nu foregår indenfor de store magtgrupper i verden, er de nordiske lande kommet i søgelyset. Skandinavien ligger i brændpunktet mellem øst og vest, og derfor kan det blive meget afgørende ikke alene for de nordiske lande selv, men også for forholdet mellem øst og vest, hvilken stilling de nordiske lande indtager. Om de nordiske landes fredelige hensigter hersker der ikke nogetsteds i verden nogen tvivl; de nordiske folk har kun eet mål for deres stræben, og det er at sikre freden og derigennem sikre og bevare vore landes frihed og selvstændighed. Jeg tror ikke på, at krigen bedst undgås ved, at verden deles op i to store magtgrupper, der hver for sig rustet mest muligt; slige foran-